

Daniels bok – nummer hundre og åttito

Profetiske allianser og kamper: Fra den gamle Seleukos til moderne geopolittikk

Jeff Pippenger

2024-04-12

Vers tretten og fjorten identifiserer en historie der Seleukos og Filip av Makedonia var i ferd med å danne en allianse, og de er et forbilde på De forente stater, som er Romas første stedfortredende hær, og Makedonia (Hellas) er et symbol på De forente nasjoner. I denne tidlige historien representerer en allianse mellom kongen i nord (Seleukos) og Filip (Hellas) den historien som leder inn i slaget ved Panium, som to århundrer senere fikk navnet på byen endret fra Panium til byen Caesarea Philippi. Byens todelte navn var ikke en markering av alliansen mellom Seleukos og Filip av Makedonia.

Navnet «Caesarea Philippi» stammer fra den historiske forvandlingen av den gamle byen som var kjent som Paneas eller Panium. Byen fikk opprinnelig navnet Paneas på grunn av sin nærhet til en fremtredende kilde viet til den greske guden Pan. Kilden, som i oldtiden var et betydningsfullt religiøst sted, munnet ut i Jordanelven.

Under kong Herodes den stores regjeringstid, omkring det 1. århundre f.Kr., gjennomgikk byen betydelige renoveringer og ble utvidet og forskjønnert. Cæsarea Filippi fikk sitt navn av Herodes Filip, en sønn av Herodes den store. Han kalte byen Cæsarea til ære for den romerske keiser Cæsar Augustus, og Filippi etter seg selv, således Cæsarea Filippi. Derfor er «Cæsarea Filippi» en sammensetning av «Cæsarea», som gjenspeiler Herodes' hyllest til Cæsar Augustus, og «Filippi», som hedrer Herodes Filip.

Profetisk er Panium forbundet med en konføderasjon mellom Seleukos og Filip av Makedonia, og også med alliansen mellom Cæsar og Herodes Filip. Disse to alliansene omhandler alliansen mellom De forente stater og De forente nasjoner som følger sammenbruddet av Putins Russland, representert ved Seleukos og Filip. De representerer også alliansen mellom pavedømmet, som er moren, og De forente stater, som er datteren, slik dette er fremstilt ved Cæsar og Filip, som begge var representanter for Roma. Sammen identifiserer de De forente stater idet de rekker «over kløften for å gripe den romerske makts hånd», og rekker «over avgrunnen for å slå hånd med spiritualismen». Før søndagsloven i vers seksten er trefoldsforeningen allerede etablert.

Panium representerer sentrum for grekernes tilbedelse av guden Pan. Kilden som var viet til den greske guden Pan, var også på den tiden kjent som «Helvetes porter», og da Jesus besøkte stedet, identifiserer Hans utsagn om «Helvetes porter» en strid mellom de politiske og religiøse egenskapene ved Hellas (globalismen) og det frafalne protestantismen som finner sted i de siste dager. Det er den kampen som først ble innledet av den rike presidenten som hisset opp Greklands rike i vers to. Det er en verdensomspennende ytre kamp og også en indre kamp innenfor De forente stater.

Globalismens religion er dragens religion, som i vår moderne sammenheng er wokeismens religion. I 2020 manifesterte dyret fra avgrunnen, identifisert i Åpenbaringen kapittel elleve, sin politiske og religiøse makt og drepte begge hornene på jordens dyr. Denne avgrunnen er blant annet fremstilt ved «Pans kilde», som gav næring til Jordanelven.

I gresk mytologi var Pan forbundet med naturen, villmarken og rustikk musikk, og nærværet av en kilde viet til ham hadde religiøs betydning for tilbederne. Guden Pan blir ofte fremstilt med en geits ben, horn og ører. Pan ble ansett som hyrdenes og hjordenes gud, og ble ofte skildret som en leken og skøyeraktig guddom som tumlet seg i skoger og fjell. Billedbruken av Pan som en guddom med geitebein stemmer overens med Daniel kapittel åtte, hvor Hellas er fremstilt ved en geitebuk. Geiter er et vanlig husdyr i det gamle Hellas, og ble ofte funnet i fjellområder hvor Pan ble antatt å ferdes. Denne fremstillingen ble et fremtredende trekk ved Pans ikonografi og vedvarte i gresk kunst og litteratur som skildrer guden, innbefattet den nasjonale valutaen.

Da Jesus besøkte Cæsarea Filippi, fastslo han at «helvetes porter» ikke skulle få makt over kirken. Det Peter hadde uttalt som svar på Jesu spørsmål, er i kristen historie og tradisjon forstått som «den kristne bekjennelse».

Da Jesus kom til traktene ved Cæsarea Filippi, spurte han sine disipler og sa: Hvem sier folk at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sa: Noen sier at du er Johannes Døperen; andre Elia; og andre igjen Jeremia eller en av profetene. Han sa til dem: Men dere, hvem sier dere at jeg er? Da svarte Simon Peter og sa: Du er Kristus, den levende Guds Sønn. Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men min Far, han som er i himlene. Og jeg sier deg også at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike, og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himlene. Deretter bød han sine disipler at de ikke skulle si til noen at han var Jesus Kristus. Matteus 16:13–20.

Denne passasjen er betydningsfull fordi den representerer et avgjørende øyeblikk i Jesu tjeneste og i utviklingen av kristen teologi. Peters bekjennelse av Jesus som Messias, den levende Guds Sønn, blir sett som grunnlaget for den kristne tro og hjørnesteinen som kirken er bygget på. Uttrykket «på denne klippe vil jeg bygge min kirke» blir i katolsk tradisjon tolket som en henvisning til Peter selv, som Jesus utpeker som den «klippe» kirken skal bygges på. Denne tolkningen danner grunnlaget for pavens forrang og autoritet i katolsk teologi.

I protestantisk teologi forstås «klippen» ikke som en henvisning til Peter personlig, men til Peters trosbekjennelse på Jesus som Messias og Guds Sønn. I dette synet er kirkens grunnvoll ikke Peter, men bekjennelsen av at Jesus er Kristus og Guds Sønn. Uavhengig av teologisk fortolkning regnes Peters bekjennelse i Matteus 16:13–20 som et sentralt og grunnleggende avsnitt i kristen tro, idet den understreker Jesu identitet som Messias og Guds Sønn og stadfester kirkens oppdrag og hensikt.

I den forrige artikkelen presenterte vi et avsnitt fra Slektenes håp, hvor søster White identifiserer noen av de forholdene som var knyttet til Kristi besøk i Cæsarea Filippi. Et av punktene hun

fremhever, er at Kristus hadde tatt disiplene bort fra jødernes innflytelse med det formål å framholde lærdommene fra Cæsarea Filippi.

«Jesus og Hans disipler var nå kommet inn i en av byene i traktene omkring Cæsarea Filippi. De var utenfor Galileas grenser, i et område hvor avgudsdyrkelsen rådde. Her ble disiplene trukket bort fra jødedommens beherskende innflytelse og brakt i nærmere berøring med den hedenske gudsdyrkelsen. Rundt omkring dem var former for overtro representert som fantes i alle deler av verden. Jesus ønsket at synet av disse ting måtte lede dem til å føle sitt ansvar overfor hedningene. Under sitt opphold i dette området søkte Han å trekke seg tilbake fra å undervise folket, og å vie seg mer fullstendig til sine disipler.» Slektenes håp, 411.

Den 18. juli 2020 fjernet Kristus disiplene fra 11. september 2001 fra innflytelsen fra laodikeisk adventisme. Den første skuffelsen i lignelsen om de ti jomfruene frembrakte en adskillelse av bevegelsen fra spotternes forsamling, som var i ferd med å bli forbigått. Denne sannheten ble oppfylt i den millerittiske historien den 19. april 1844, og igjen den 18. juli 2020. Historien om ventetiden begynte da, og den bærer kjennetegnet «Sannhet» i både den første og den tredje engels bevegelse.

Den første skuffelsen er den første av tre veimerker, og historien avsluttes med Den store skuffelsen den 22. oktober 1844, som er et forbilde på det «store jordskjelv» i Åpenbaringen kapittel elleve. Begynnelsen, den første bokstaven i det hebraiske alfabetet, representerer en skuffelse, og avslutningen, den tjueandre bokstaven i det hebraiske alfabetet, representerer også en skuffelse. Den trettende bokstaven, som representerer opprør, identifiserer de dårlige jomfruenes skuffelse, de som åpenbarer sin fortapte tilstand når ropet ved midnatt identifiserer hvem som har og hvem som ikke har forberedt seg på krisen. De tjue to bokstavene i det hebraiske alfabetet representerer symbolet på foreningen av guddommelighet med menneskelighet som fullbyrdes innenfor denne historien, selv om millerittshistorien representerer det første Kadesj, og vår historie i dag representerer det siste Kadesj.

De to linjene er parallelle, men den ene representerer Guds folks nederlag og den andre Guds folks seier. Like før korset førte Jesus sine disipler til Panium, akkurat slik Han har ført sine disipler i de siste dager til Panium, og ved å gjøre dette lot Han en skuffelse fjerne sine siste-dagers disipler fra den «kontrollerende innflytelsen» til laodikeisk adventisme, representert ved «jødedommen» i historien i Matteus kapittel seksten. Ved å gjøre dette førte Han også samtidig sine disipler inn i en nærmere kontakt med hedenskapet, og slik fremstilte Han arbeidsmiljøet til sine siste-dagers disipler, som nå lever i den fullt utviklede manifestasjonen av satanisk makt representert ved de moderne kommunikasjonssystemene som blir tatt i bruk for å lede hele verden til å motta dyrets merke.

Historien om Cæsarea Filippi samsvarer med historien om slaget ved Panium, og med vers tretten til femten. Kristus og Hans disipler stod i korsets skygge, som et forbilde på Hans siste-tids disipler som står i søndagslovens skygge. Der, i vers tretten til femten, som var Cæsarea Filippi, og også slaget ved Panium, som er der vi står i dag, begynte Kristus å undervise sine disipler om det som skulle til å skje i vers seksten.

«Han skulle til å fortelle dem om den lidelse som ventet Ham. Men først gikk Han bort alene og ba om at deres hjerter måtte bli forberedt til å ta imot Hans ord.» Slektenes håp, 411.

Før Kristus fortalte sine disipler om korset, gikk Han først bort, eller Han drygde, og markerte således drygingstiden i lignelsen og historien fra 18. juli 2020 til juli 2023.

«Da Han sluttet seg til dem, meddelte Han ikke straks det som Han ønsket å meddele. Før Han gjorde dette, gav Han dem anledning til å bekjenne sin tro på Ham, så de kunne bli styrket for den forestående prøvelse.» Slektenes håp, 411.

I juli 2023 begynte Herren å gi anledning for dem som var involvert i skuffelsen, til å gi uttrykk for sin tro. Han gjorde dette ved å åpne budskapet i Esekiel trettisju, som var en bekreftelse på budskapet av 11. september 2001. Det var tråden som bandt beseglingstiden fra 11. september 2001 sammen med den snart kommende søndagsloven. Dette gjorde det ved å plassere skuffelsen den 18. juli 2020 inn i sannhetens struktur; for de som var villige til å se, kunne erkjenne at enhver reformatorisk bevegelse har et tema som går gjennom deres særegne hellige historie.

I de siste dager kom budskapet om det tredje ve den 11. september 2001; deretter ble et falskt budskap om det tredje ve forkynt, som frembrakte en skuffelse, men budskapet som brakte dem tilbake til livet etter tre og en halv dag som døde, tørre og spredte ben, var budskapet om de fire vinder, som også er det tredje ve.

De siste dagers disipler kan se, dersom de velger å se, at de tre veimerkene i beseglingen av de hundre og førtifire tusen er det samme temaet ved hvert trinn, og at ved det andre trinnet bekreftet opprøret, fremstilt ved den trettende bokstaven i det hebraiske alfabetet, budskapet som «Sannhet». Et annet vitne Herren gav, lå i det faktum at den første skuffelsen i tidligere reformatoriske bevegelser var basert på opprør mot Guds åpenbarte vilje, enten det var Moses som ikke omskar sin sønn, eller Ussa som rørte ved arken, eller Marta og Maria som tvilte på Jesu ord angående Lasarus' død. Den eneste reformlinjen som ikke opprettholdt det faktum at den første skuffelsen var basert på ulydighet, var millerittenes reformbevegelse, men det ble også på den tiden vist at millerittenes historie hadde interne veimerker som var basert på sannheten om den åttende, som er av de sju.

Det forhold at den åttende er av de sju, er et hovedmoment i Jesu Kristi åpenbaring som nå blir avforseglet, og overgangen fra den filadelfiske millerittbevegelsen til den laodikeiske menighet var et veimerke som identifiserte når den tredje engels laodikeiske bevegelse skulle gå over til de hundre og førtifire tusens filadelfiske bevegelse. Således ga det forhold at den første millerittiske skuffelsen ble fullbyrdet uten at deres bevegelse manifesterte ulydighet, kontrasten til det samme veimerket i de siste dager, hvor den tredje engels laodikeiske bevegelse skulle være ulydig og frembringe en skuffelse, og ved å gjøre dette ville den samordne seg med det millerittiske veimerket og frembringe den logikken som gjør det mulig å se at de hundre og førtifire tusens bevegelse er den åttende, som er av de sju.

I juli 2023 oppreiste Herren en «røst i ørkenen» for å berede sitt folk i de siste dager på søndagslovens krise, og da Han vendte tilbake fra å ha drøyet i bønn hos disiplene, gav Han dem

anledning til å gi uttrykk for sin tro. På Kristi tid var budskapet Hans dåp, punktet der Jesus ble Jesus Kristus. Dette veimerket svarer til 11. september 2001, og Hans disipler ble spurt hva menneskene mente, og deretter ble disiplene selv spurt hva de tenkte om Kristus.

«Da Han kom til dem, meddelte Han ikke straks det som Han ønsket å åpenbare. Før Han gjorde dette, gav Han dem anledning til å bekjenne sin tro på Ham, for at de kunne bli styrket til den forestående prøvelse. Han spurte: «Hvem sier menneskene at Jeg, Menneskesønnen, er?»»

«Tragisk nok ble disiplene tvunget til å erkjenne at Israel hadde unnlatt å gjenkjenne sin Messias. Noen hadde riktignok, da de så Hans mirakler, erklært Ham for å være Davids Sønn. Folkemengdene som var blitt mettet i Betsaida, hadde ønsket å utrope Ham til Israels konge. Mange var rede til å ta imot Ham som en profet; men de trodde ikke at Han var Messias.» The Desire of Ages, 411.

Flertallet innen adventismen trodde ikke på det tredje ve over 11. september 2001. De trodde på noen av den profetiske Ords mirakler som var blitt framlagt i bevegelsen, og noen forstod at budskapet om 11. september 2001 hadde elementer av sannhet, men de trodde ikke virkelig på påstandene om 11. september 2001.

Påstanden om 11. september 2001 var blitt forutskygget ved påstanden om 11. august 1840, og denne påstanden ble uttrykt av søster White da hun kommenterte oppfyllelsen av 11. august 1840. Hun uttalte:

«På akkurat den tid som var angitt, godtok Tyrkia, gjennom sine ambassadører, beskyttelsen fra Europas allierte makter, og stilte seg dermed under kristne nasjoners kontroll. Hendelsen oppfylte forutsigelsen nøyaktig. Da dette ble kjent, ble mengder av mennesker overbevist om riktigheten av de prinsipper for profetisk tolking som var blitt antatt av Miller og hans medarbeidere, og adventbevegelsen fikk en vidunderlig framdrift. Lærde og ansette menn sluttet seg til Miller, både i forkynnelsen og i utgivelsen av hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 ble arbeidet hurtig utbredt.» The Great Controversy, 334, 335.

Det som ble bekreftet den 11. august 1840, var at Millers profetiske synspunkter var riktige, og påstanden om 11. september 2001 er bekreftelsen på at Future for Americas profetiske synspunkter er riktige. Den ubotferdige skaren i juli 2023 kunne ikke og ville ikke godta premisset om at den metodologien som er utformet av Kristus, og betrodd til Future for America, faktisk er metodologien for det sene regn. Men så spurte Kristus sine disipler hva de, ikke skaren, mente.

«Jesus stilte nå et annet spørsmål, som angikk disiplene selv: ‘Men hvem sier dere at jeg er?’ Peter svarte: ‘Du er Kristus, den levende Guds Sønn.’»

«Helt fra først av hadde Peter trodd at Jesus var Messias. Mange andre som var blitt overbevist ved Johannes døperens forkynnelse og hadde tatt imot Kristus, begynte å tvile på Johannes’ kall da han ble fengslet og drept; og de tvilte nå på at Jesus var den Messias som de så lenge hadde ventet på. Mange av disiplene som brennende hadde ventet at Jesus skulle innta sin plass på Davids trone, forlot Ham da de merket at Han ikke hadde noen slik hensikt. Men Peter og hans ledsagere vendte seg ikke bort fra sin troskap. Den vaklende ferd hos dem som i går priste

og i dag fordømte, ødela ikke troen hos Frelserens sanne etterfølger. Peter erklærte: 'Du er Kristus, den levende Guds Sønn.' Han ventet ikke på at kongelige æresbevisninger skulle krone hans Herre, men tok imot Ham i Hans fornedrelse.»

«Peter hadde gitt uttrykk for de tolv tro. Likevel var disiplene ennå langt fra å forstå Kristi misjon. Prestenes og rådsherrenes motstand og misfremstilling kunne riktignok ikke vende dem bort fra Kristus, men den voldte dem likevel stor forvirring. De så ikke veien klart for seg. Innflytelsen fra deres tidlige oppdragelse, rabbinenes lære, tradisjonens makt, stengte fremdeles deres utsyn mot sannheten. Fra tid til annen skinte dyrebare lysstråler fra Jesus inn over dem, men ofte var de som mennesker som famler i skyggene. Men på denne dagen, før de ble stilt ansikt til ansikt med den store prøven på sin tro, hvilte Den Hellige Ånd over dem med kraft. For en liten stund ble deres øyne vendt bort fra «de ting som sees», så de kunne skue «de ting som ikke sees». 2 Korinterbrev 4:18. Under menneskelighetens skikkelse skjulnet de Guds Sønns herlighet.»

«Jesus svarte Peter og sa: «Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men Min Fader som er i himmelen.»» Slektenes håp, 412.

Peters bekjennelse, idet han identifiserte Kristus som Guds Sønn, talte direkte til den prøvende spørsmålsstillingen i den historien. Tiden var kommet for at Messias skulle tre fram, slik det er fastsatt ved Guds profetiske Ord, og bare de som tok imot den sannheten, ville bli regnet med blant dem som er representert ved Peters utsagn. Peter representerer dem som tar imot budskapet som ble stadfestet 11. september 2001, og som bekjenner at Jesus er Guds Sønn. «Peter hadde gitt uttrykk for de tolv tro», og de tolv som han representerte, var de hundre og førtifire tusen. Av denne grunn forandret Kristus Peters navn fra Simon Bar-jona til Peter i avsnittet.

«Simon» betyr «han som hører», og «bar» betyr «sønn av», og Jonas betyr «due». Simon representerte dem som hørte duens budskap, hvilket representerte de sannheter som er forbundet med Jesu dåp, da Han ble Kristus, salvet med kraft, slik det symbolsk ble fremstilt ved Den Hellige Ånds nedstigning i en dues skikkelse.

Reformasjonslinjene går parallelt med hverandre, og Johannes representerer millerittene, som den 11. august 1840 åpnet den lille boken. Jeremia svarer til denne hendelsen, og da han åpnet den lille boken, ble han deretter kalt ved Guds navn.

Dine ord ble funnet, og jeg åpnet dem; og ditt ord ble for meg mitt hjertes fryd og glede; for jeg er kalt ved ditt navn, Herre, herskarenes Gud. Jeremia 15:16.

Da Herren inngikk pakt med Abram, forandret Han hans navn til Abraham, slik Han også gjorde med Sarai og Jakob. Forandringen av et navn representerer et paktsforhold, og ved det veimerket hvor det guddommelige symbolet stiger ned, skal Guds folk ete budskapet, inngå i pakt, og deres navn blir da forandret. Som en representant for disiplene på Kristi tid representerte Simon Bar-Jona dem som «hørte» «duens» budskap.

Da han vitnet om at han erkjente at Jesus ved det veimerket ble Kristus, og at Han var Guds Sønn, og alt det dette innebærer, forandret Kristus deretter hans navn til Peter. Han hadde gitt uttrykk for

budskapet som Kristi paktsfolk i den historie tok imot, og ved å gjøre det var han også et forbilde på de hundre og førtifire tusen i de siste dager.

Bokstaven «P» er den sekstende bokstaven i det engelske alfabetet, og bokstaven «E» er den femte bokstaven i alfabetet, og bokstaven «T» er den tjuende bokstaven, bokstaven «E» gjentas, og navnet ender med bokstaven «R», som er den attende bokstaven. Seksten «ganger» fem, «ganger» tjue, «ganger» fem, «ganger» atten er lik ett hundre og førtifire tusen. Den vidunderlige lingvist talte til Peter på hebraisk, og Det nye testamente ble skrevet på gresk, og oversetterne av King James Version frembrakte Det nye testamente på engelsk.

Til tross for de tre trinnene med ulike språk, plasserte Kristus, som er Guds Sønn, den Underfulle Språkkyndige og den Underfulle Tellesmannen, en illustrasjon av beseglingen av de hundre og førtifire tusen i Matteus kapittel seksten, som samsvarer med slaget ved Panium og Hans besøk i Caesarea Filippi. Han gjorde dette ved å anvende sin kontroll over språk og tall, for Han er både Palmoni (den Underfulle Tellesmannen) og Ordet (den Underfulle Språkkyndige).

Vi vil fortsette denne studien i neste artikkel.

For nesten to tusen år siden ble en røst av hemmelighetsfull betydning hørt i himmelen, fra Guds trone: «Se, jeg kommer.» «Slaktoffer og offer ville Du ikke ha, men et legeme har Du beredt for Meg.... Se, jeg kommer (i bokrullen er det skrevet om Meg,) for å gjøre Din vilje, Gud.» Hebreerne 10:5–7. I disse ord kunngjøres oppfyllelsen av den hensikt som hadde vært skjult fra evige tider. Kristus stod i begrep med å besøke vår verden og bli inkarnert. Han sier: «Et legeme har Du beredt for Meg.» Hadde Han åpenbart seg med den herlighet som var Hans hos Faderen før verden ble til, kunne vi ikke ha utholdt lyset fra Hans nærvær. For at vi skulle kunne skue det og ikke bli tilintetgjort, ble åpenbaringen av Hans herlighet tilhyllet. Hans guddommelighet ble tilslørt av menneskelighet,—den usynlige herlighet i synlig menneskelig skikkelse.

«Denne store hensikt var blitt forutskygget i forbilder og symboler. Den brennende busk, hvor Kristus åpenbarte seg for Moses, åpenbarte Gud. Symbolet som ble valgt til å fremstille Guddommen, var en ringe busk, som tilsynelatende ikke hadde noen tiltrekningskraft. I denne var den Uendelige innhyllet. Den allbarmhjertige Gud skjulte sin herlighet i et høyst ydmykt forbilde, så Moses kunne se på det og leve. Slik meddelte Gud seg til Israel i skystøtten om dagen og ildstøtten om natten, idet Han åpenbarte sin vilje for menneskene og gav dem sin nåde. Guds herlighet var dempet, og Hans majestet tilhyllet, for at svake, endelige menneskers syn skulle kunne skue den. Slik skulle Kristus komme i «vår fornedrelses legeme» (Filipperne 3:21). «i menneskers lignelse». I verdens øyne hadde Han ingen skjønnhet som kunne vekke deres begjær etter Ham; og likevel var Han den inkarnerte Gud, himmelens og jordens lys. Hans herlighet var tilhyllet, Hans storhet og majestet skjult, for at Han kunne komme nær sorgende, fristede mennesker.»

«Gud befalte Moses for Israel: ‘De skal gjøre Meg en helligdom, så Jeg kan bo iblant dem’ (2 Mosebok 25:8), og Han tok bolig i helligdommen, midt iblant sitt folk. Gjennom alle deres trette vandringer i ørkenen var symbolet på Hans nærvær med dem. Slik reiste Kristus sitt tabernakel midt i vår menneskelige leir. Han slo opp sitt telt ved siden av menneskenes telt, for

at Han kunne bo iblant oss og gjøre oss fortrolige med sin guddommelige karakter og sitt liv. 'Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss (og vi skuet Hans herlighet, en herlighet som den Enbårne fra Faderen har), full av nåde og sannhet.' Johannes 1:14.»

«Siden Jesus kom for å bo iblant oss, vet vi at Gud kjenner våre prøvelser og har medynk med våre sorger. Hver sønn og datter av Adam kan forstå at vår Skaper er synderes venn. For i hver nådelære, hvert løfte om glede, hver kjærlighetshandling, hver guddommelig tiltrekningskraft som ble fremstilt i Frelserens liv på jorden, ser vi 'Gud med oss'.»

«Satan fremstiller Guds kjærlighets lov som en lov om selviskhet. Han erklærer at det er umulig for oss å adlyde dens bud. Fallet hos våre første foreldre, med all den nød som er blitt følgen, legger han på Skaperen, og får menneskene til å betrakte Gud som syndens, lidelsens og dødens opphavsmann. Jesus skulle avdekke dette bedraget. Som en av oss skulle Han gi et eksempel på lydighet. Derfor tok Han vår natur på seg og gikk gjennom våre erfaringer. «I alle ting måtte Han bli gjort lik sine brødre.» Hebreerne 2:17. Hvis vi måtte bære noe som Jesus ikke utholdt, da ville Satan på dette punkt fremstille Guds kraft som utilstrekkelig for oss. Derfor ble Jesus «fristet i alle ting på samme måte som vi». Hebreerne 4:15. Han utholdt enhver prøve som vi er utsatt for. Og Han tok ikke i bruk noen kraft til egen fordel som ikke fritt blir tilbudt oss. Som menneske møtte Han fristelsen og seiret i den styrke som ble gitt Ham fra Gud. Han sier: «Jeg har lyst til å gjøre Din vilje, min Gud; ja, Din lov er i mitt hjerte.» Salme 40:8. Mens Han gikk omkring og gjorde godt og helbredet alle som var plaget av Satan, gjorde Han det klart for menneskene hva som er karakteren av Guds lov og arten av Hans tjeneste. Hans liv vitner om at det også er mulig for oss å adlyde Guds lov.»

«Ved sin menneskelighet berørte Kristus menneskeheten; ved sin guddom griper Han Guds trone. Som Menneskesønnen gav Han oss et eksempel på lydighet; som Guds Sønn gir Han oss kraft til å lyde. Det var Kristus som fra busken på Horebs berg talte til Moses og sa: 'JEG ER DEN JEG ER.... Så skal du si til Israels barn: JEG ER har sendt meg til dere.' 2 Mosebok 3:14. Dette var pantet på Israels utfrielse. Da Han så kom 'i menneskers likhet', erklærte Han seg selv som JEG ER. Barnet i Betlehem, den milde og ydmyke Frelser, er Gud 'åpenbart i kjød.' 1 Timoteus 3:16. Og til oss sier Han: 'JEG ER den gode hyrde.' 'JEG ER det levende brød.' 'JEG ER veien, sannheten og livet.' 'Meg er gitt all makt i himmel og på jord.' Johannes 10:11; 6:51; 14:6; Matteus 28:18. JEG ER vissheten om ethvert løfte. JEG ER; frykt ikke. 'Gud med oss' er garantien for vår utfrielse fra synd, vissheten om vår kraft til å lyde himmelens lov.» Slektenes håp, 23, 24.